Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
prednesené 23. apríla 2015 [1]

Vec C-21/14 P

Európska komisia
proti

Rusal Armenal

„Odvolanie — Dumping — Dovoz určitých hliníkových fólií s pôvodom v Arménsku, Brazílii a Číne — Článok 2 ods. 7 nariadenia (ES) č. 384/96 — Zlučiteľnosť s antidumpingovou dohodou — Článok 277 ZFEÚ“

I – Úvod

1. Európska Komisia prostredníctvom prejednávaného odvolania napadla rozsudok Všeobecného súdu z 5. novembra 2013 [2], ktorým bolo zrušené nariadenie o antidumpingovom cle (ďalej len „sporné nariadenie“) [3] v rozsahu, v akom sa týkalo arménskej spoločnosti Rusal Armenal ZAO.

2. Komisia pritom v podstate namieta posúdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého ustanovenie základného nariadenia [4], na ktorom je sporné nariadenie založené, po vstupe Arménskej republiky do WTO v roku 2003 už nie je zlučiteľné so súborom pravidiel Všeobecnej dohody o clách a obchode (ďalej len „GATT“) [5]; čo napokon spôsobilo neplatnosť sporného nariadenia. [6]

3. Prejednávaná vec dáva Súdnemu dvoru príležitosť, aby posúdil otázku, či, a ak áno, tak za akých podmienok treba zohľadniť ustanovenia súboru pravidiel GATT pri uplatnení právnych predpisov Únie.

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

2 — Rozsudok Rusal Armenal/Rada (T-512/09, EU:T:2013:571, ďalej len „napadnutý rozsudok“).

3 — Konkrétne išlo o nariadenie Rady (ES) č. 925/2009 z 24. septembra 2009 ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo a s konečnou platnosťou sa vyberá dočasné clo uložené na dovoz určitých hliníkových fólií s pôvodom v Arménsku, Brazílii a Čínskej ľudovej republike (Ú. v. EÚ L 262, s. 1).

4 — Konkrétne išlo o nariadenie Rady (ES) č. 384/96 z 22. decembra 1995 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 56, 1996, s. 1; Mim. vyd. 11/010, s. 45) v zmenenom a doplnenom znení (medzičasom nahradené nariadením Rady [ES] č. 1225/2009 z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva [Ú. v. EÚ L 343, s. 51, korigendum v Ú. v. EÚ L 7, 2010, s. 22]).

5 — Všeobecná dohoda o clách a obchode (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 11; Mim. vyd. 11/021, s. 80).

6 — Pozri bod 59 napadnutého rozsudku.

II – Právny rámec

A – *Súbor pravidiel GATT*

4. Súbor pravidiel GATT obsahuje podrobné informácie týkajúce pojmu dumping a určenia normálnej hodnoty výrobku.

5. O dumping ide vtedy, keď výrobok určitej krajiny je uvedený na trh inej krajiny za nižšiu hodnotu ako je „normálna hodnota tovaru“.

6. Pri určení normálnej hodnoty výrobku pritom treba rozlišovať, či v danej krajine vývozu je možná voľná tvorba cien v tuzemsku alebo nie. V zásade je však pre hodnotu výrobku určujúca cena na domácom trhu. Ak sú však v krajine vývozu všetky domáce ceny stanovené štátom, alebo ak v tuzemsku existuje monopol, v tom prípade môže byť nevyhnutné určiť normálnu hodnotu vyvážaného výrobku na základe iných faktorov.

7. Článok VI ods. 1 GATT 1994 konkrétne stanovuje:

„Zmluvné strany uznávajú, že dumping, ktorým sa výrobok určitej krajiny uvádza na trh inej krajiny za nižšiu cenu, ako je jeho normálna hodnota, je odsúdeniahodný.… V zmysle tohto článku sa výrobok považuje za uvedený na trh krajiny dovozu za nižšiu cenu, ako je jeho normálna hodnota, ak cena výrobku vyvezeného z jednej krajiny do druhej

a) je nižšia než porovnateľná cena obdobného výrobku pri bežnom obchode určeného na spotrebu v krajine vývozu;…“ [*neoficiálny preklad*]

8. Druhé doplňujúce ustanovenie k článku VI ods. 1 GATT 1994 v prílohe I stanovuje:

„Uznáva sa, že v prípade dovozov s pôvodom v krajine, ktorej obchod je úplne alebo takmer úplne monopolizovaný, a v ktorej sú všetky domáce ceny stanovené štátom, môže byť určenie porovnateľnosti cien… mimoriadne problematické a že v takomto prípade dovážajúce zmluvné strany môžu považovať za nevyhnutné zohľadniť možnosť, že presné porovnanie s domácimi cenami uvedenej krajiny nie vždy vhodné.“ [*neoficiálny preklad*]

9. Článok 1 Dohody o vykonaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode z roku 1994 (ďalej len „antidumpingová dohoda“)[7] v tejto súvislosti ďalej stanovuje:

„Antidumpingové opatrenie sa uplatní len v prípadoch, ktoré ustanovuje článok VI GATT 1994, a po prešetrení, ktoré sa začne a vykonáva sa v súlade s ustanoveniami tejto dohody. Nasledujúce ustanovenia upravujú uplatňovanie článku VI GATT 1994, ak bolo opatrenie prijaté podľa antidumpingových právnych predpisov.“

10. Článok 2 uvedenej dohody obsahuje podrobnejšiu právnu úpravu týkajúcu sa vymedzenia dumpingu a normálnej hodnoty, pričom nerozlišuje medzi krajinami s trhovým hospodárstvom a krajinami s iným ako trhovým hospodárstvom, v článku 2.7 však zdôrazňuje:

„Tento článok sa nedotýka druhého doplňujúceho ustanovenia k článku VI ods. 1 prílohy I GATT 1994.“

7 — Ú. v. ES L 336, 1994, s. 103; Mim. vyd. 11/021, s. 91.

B – *Právo Únie*

11. Normotvorca Únie prijal na účely ochrany pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva niekoľko právnych aktov.

1. Základné nariadenie

12. Základné nariadenie vo svojich odôvodneniach 3 a 4 vymedzuje svoj cieľ v tom zmysle, že vzhľadom na nové dohody o uplatňovaní článku VI GATT „je… vhodné zmeniť a doplniť pravidlá spoločenstva“, pričom „je nevyhnutné…, aby spoločenstvo zohľadnilo, ako sú tieto… interpretované hlavnými obchodnými partnermi spoločenstva“.

13. Základné nariadenie vo svojom odôvodnení 5 stanovuje:

„… dohoda o dumpingu… obsahuje nové a podrobné pravidlá, ktoré sa týkajú najmä výpočtu dumpingu… vzhľadom k rozsahu zmien a s cieľom zabezpečiť náležité a transparentné uplatňovanie týchto nových pravidiel, terminológia týchto nových dohôd by mala byť zavedená do právnych predpisov spoločenstva v miere, v akej je to možné.“

14. Pokiaľ ide o určenie normálnej hodnoty tovaru, odôvodnenie 7 základného nariadenia stanovuje:

„… pri určovaní normálnej hodnoty pre krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom sa javí obozretné ustanoviť pravidlá na výber vhodnej tretej krajiny s trhovým hospodárstvom, ktorá má byť použitá na takýto účel…“

15. Článok 1 ods. 2 základného nariadenia stanovuje:

„Výrobok sa považuje za dumpingový, ak je jeho vývozná cena do spoločenstva nižšia ako porovnateľná cena podobného výrobku pri bežnom obchodovaní, stanovená pre vyvážajúcu krajinu.“

16. Článok 2 ods. 7 základného nariadenia v súvislosti so určením normálnej hodnoty v antidumpingovom konaní stanovuje:

„a) V prípade dovozov z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom[8] sa normálna hodnota určí na základe ceny alebo vytvorenej hodnoty v tretej krajine s trhovým hospodárstvom alebo na základe ceny z takejto tretej krajiny voči iným krajinám vrátane Spoločenstva, alebo ak toto nie je možné, na inom odôvodnenom základe…

…

b) V antidumpingovom zisťovaní, ktoré sa týka dovozu tovarov z… akejkoľvek inej krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom, ktorá je členom WTO k dátumu začatia zisťovania, sa normálna hodnota určí v súlade s odsekmi 1 až 6[9], ak sa na základe riadne preukázateľných tvrdení jedného alebo niekoľkých výrobcov, ktorí podliehajú zisťovaniu a v súlade s kritériami a postupmi ustanovenými v písmene c) preukáže, že u tohto výrobcu resp. výrobcov prevládajú pri výrobe a predaji výrobku, ktorý je podobný príslušnému výrobku podmienky trhového hospodárstva. V opačnom prípade sa uplatňujú pravidlá, ktoré sú ustanovené v písmene a).

8 — Patria sem Albánsko, Arménsko, Azerbajdžan, Bielorusko, Gruzínsko, Severná Kórea, Kirgizsko, Moldavská republika, Mongolsko, Tadžikistan, Turkménsko a Uzbekistan.

9 — Uvedené odseky sa vzťahujú na určenie normálnej hodnoty podľa daností domáceho trhu krajiny vývozu, bez potreby výberu analogickej tretej krajiny.

c) Tvrdenie v zmysle písmena b) musí… obsahovať dostatok dôkazov o tom, že výrobca pôsobí v podmienkach trhového hospodárstva…“

2. Sporné nariadenie

17. Sporným nariadením, ktoré vychádzalo zo základného nariadenia, bolo v roku 2009 uložené konečné antidumpingové clo na dovoz určitých hliníkových fólií s pôvodom v Arménsku, Brazílii a Čínskej ľudovej republike.

18. Podľa odôvodnenia 20 tohto nariadenia „Arménsko je výslovne uvedené v poznámke pod čiarou k článku 2 ods. 7 písm. a) základného nariadenia medzi krajinami, ktoré nemajú štatút trhového hospodárstva. Zaobchádzanie s vyvážajúcimi výrobcami v krajinách, ktoré nemajú štatút trhového hospodárstva a ktoré sú členmi WTO, je uvedené v článku 2 ods.7 písm. b)…“

19. Podľa článku 1 sporného nariadenia tým bola dotknutá okrem iného arménska spoločnosť Rusal Armenal. Žiadosť tejto spoločnosti o priznanie štatútu trhového hospodárstva bola zamietnutá, ako „vhodná a primeraná analogická krajina“ [10] s trhovým hospodárstvom bolo vybraté Turecko a jeho ceny boli určené ako základ pre určenie normálnej hodnoty tovaru a pre určenie dumpingového rozpätia dovozu.

20. Na dovoz arménskeho tovaru tak bolo v článku 1 ods. 2 sporného nariadenia uložené konečné antidumpingové clo vo výške 13,4 %.

III – Prvostupňové konanie a napadnutý rozsudok

21. Spoločnosť Rusal Armenal namietala na prvom stupni v rámci prvého žalobného dôvodu porušenie antidumpingovej dohody.

22. Podľa spoločnosti Rusal Armenal normotvorca Únie prekročil právny rámec stanovený antidumpingovou dohodou tým, že vo veci určenia normálnej hodnoty vychádzal z daností iných štátov a nie Arménska. Voči spoločnosti Rusal Armenal preto základné nariadenie nie je uplatniteľné a sporné nariadenie treba v rozsahu, v akom sa týka tejto spoločnosti, zrušiť z dôvodu porušenia antidumpingovej dohody.

23. Všeobecný súd žalobe vyhovel a v tejto súvislosti sa v podstate vyjadril v tom zmysle, že normotvorca Únie chcel v zmysle článku 2 základného nariadenia splniť určité záväzky uložené článkom 2 antidumpingovej dohody súvisiace s vymedzením dumpingu. [11] Pokiaľ však ide o určenie normálnej hodnoty, základné nariadenie a napadnuté nariadenie sa nezhodujú s antidumpingovou dohodou, keďže „obsahuj[e] súbor jasných, presných a podrobných pravidiel upravujúcich spôsob stanovenia normálnej hodnoty podobného výrobku… bez pridania podmienok, ktoré by ponechávali [jej] uplatnenie na voľnú úvahu členov WTO“ [12].

24. Proti rozhodnutiu Všeobecného súdu, ktorým bolo zrušené sporné nariadenie v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Rusal Armenal, podala Komisia opravný prostriedok.

10 — Odôvodnenie 36 sporného nariadenia.

11 — Bod 36 napadnutého rozsudku.

12 — Bod 50 napadnutého rozsudku.

IV – Návrhy a hlavné tvrdenia účastníkov konania

25. Komisia za podpory Európskeho parlamentu a Rady navrhuje, aby Súdny dvor

— zrušil napadnutý rozsudok,

— zamietol prvý žalobný dôvod v prvostupňovom konaní ako nedôvodný,

— vrátil vec v zostávajúcej časti Všeobecnému súdu na opätovné preskúmanie,

— rozhodol, že o trovách prvostupňového a odvolacieho konania sa rozhodne neskôr.

26. Komisia na odôvodnenie svojho opravného prostriedku uvádza tri dôvody.

27. Po prvé Všeobecný súd rozhodol *ultra petita*, keďže spoločnosť Rusal Armenal navrhla neuplatniteľnosť základného nariadenia vo svetle antidumpingovej dohody iba v žalobe, nie však vo svojej replike. V tomto zmysle teda spoločnosť už netrvala na svojom žalobnom dôvode.

28. Po druhé Všeobecný súd v zmysle judikatúry Nakajima [13] nesprávne vyložil základné nariadenie a zámer normotvorcu pri prijatí tohto ustanovenia. Všeobecný súd nesprávne vychádzal z toho, že normotvorca Únie chcel prostredníctvom základného nariadenia splniť určité záväzky vyplývajúce z práva WTO. Právo WTO preto neprichádza do úvahy ako kritérium preskúmania zákonnosti základného nariadenia, pretože antidumpingová dohoda v prípade krajiny akou je Arménsko, ktorej hospodárstvo sa nachádza v prechodnom období medzi socialistickým plánovaným a trhovým hospodárstvom, nezakazuje stanovenie kľúčovej miery normálnej hodnoty na základe situácie na trhu v analogickej krajine s trhovým hospodárstvom, v tomto prípade v Turecku.

29. Po tretie Všeobecný súd zrušením sporného nariadenia porušil zásadu inštitucionálnej rovnováhy.

30. Spoločnosť Rusal Armenal s týmito odvolacími dôvodmi nesúhlasí a navrhuje, aby Súdny dvor opravný prostriedok zamietol a Komisii a Rade uložil povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania, ako aj nahradiť trovy vzniknuté spoločnosti Rusal Armenal.

V – Právne posúdenie

A – *O prvom odvolacom dôvode*

31. S odvolateľkou nemožno súhlasiť, pokiaľ prvý odvolací dôvod vyjadruje názor, že arménska spoločnosť vo svojej replike vzala späť svoj žalobný dôvod protiprávnosti založený na článku 277 ZFEÚ.

32. Od účastníkov konania nemožno požadovať, aby svoje tvrdenie v každej procesnej písomnosti v celom rozsahu zopakovali. Takýto postup by nebol v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania. Z písomného vyjadrenia arménskej spoločnosti možno na druhej strane všeobecne vyvodiť, že sa odvoláva na článok 277 ZFEÚ a v tejto súvislosti považuje článok 2 ods. 7 základného nariadenia za nezlučiteľný s právom WTO. [14]

33. Prvý odvolací dôvod preto treba zamietnuť.

13 — Rozsudok Nakajima/Rada (C-69/89, EU:C:1991:186).

14 — Pozri napríklad bod 31 repliky v prvostupňovom konaní.

B – *O druhom odvolacom dôvode*

34. Odvolateľka vo svojom druhom odvolacom dôvode v podstate namieta, že Všeobecný súd nesprávne vychádzal z toho, že normotvorca Únie chcel článkom 2 ods. 7 základného nariadenia prebrať antidumpingovú dohodu. Táto výhrada stojí a padá na otázke, či Všeobecný súd správne uplatnil takzvanú judikatúru Nakajima [15].

1. Právo WTO ako kritérium súladu právnych aktov Únie s právom

35. V zásade platí, že Únia podľa článku 3 ods. 5 Zmluvy o EÚ prispieva k prísnemu dodržiavaniu a rozvoju medzinárodného práva. Pokiaľ teda prijíma určitý akt, je povinná dodržiavať medzinárodné právo ako celok. [16] Podľa článku 216 ods. 2 ZFEÚ medzinárodné dohody uzavreté Úniou zaväzujú jej inštitúcie a majú prednosť pred právnymi aktmi, ktoré inštitúcie prijímajú. [17]

36. Na ustanovenia medzinárodnej dohody, ktorej zmluvnou stranou je Únia, sa možno odvolávať na podporu žaloby o neplatnosť aktu sekundárneho práva Únie alebo na podporu námietky založenej na protiprávnosti takéhoto aktu, ale len pod podmienkou, že jednak povaha a štruktúra uvedenej dohody tomu nebránia, a jednak, že ustanovenia tejto dohody uvádzané na podporu žaloby sa zdajú byť z hľadiska ich obsahu nepodmienené a dostatočne presné. [18]

37. V prípade právnych aktov WTO sa uplatňujú z dôvodu ich špecifickej povahy určité osobitosti. Súdny dvor len nedávno opätovne zdôraznil, že iba v prípade, že Únia zamýšľala vykonať osobitnú povinnosť, ktorú prevzala v rámci dohôd uzavretých v rámci WTO (judikatúra Nakajima) alebo v prípade, keď dotknutý akt práva Únie výslovne odkazuje na konkrétne ustanovenia týchto dohôd (judikatúra Fediol [19]), Súdnemu dvoru prináleží preskúmať zákonnosť právneho aktu Únie vzhľadom na pravidlá týchto dohôd. [20]

38. Ak má normotvorca Únie príslušný úmysel vykonať právne predpisy, preskúmanie zákonnosti sekundárneho práva Únie na základe právnych aktov WTO prichádza do úvahy, najmä v oblasti antidumpingového systému. Tento „je veľmi podrobný z hľadiska svojho obsahu a uplatnenia“ [21], a preto môže na základe svojej povahy slúžiť ako kritérium zákonnosti právnych aktov Únie.

39. Súdny dvor ešte neposkytol vyčerpávajúci výklad pokiaľ ide o otázku, ako sa má prejaviť úmysel normotvorcu Únie vykonať právne predpisy, ktorý je relevantný pre judikatúru Nakajima, a na základe akých kritérií sa tento úmysel zisťuje. V rozsudkoch Nakajima/Rada [22] a Petrotub a Rebublica [23] však odkázal na odôvodnenia sporného právneho aktu Únie a s ich pomocou určil, či normotvorca Únie

15 — Rozsudok Nakajima/Rada (EU:C:1991:186).

16 — Rozsudok Air Transport Association of America a i. (C-366/10, EU:C:2011:864, bod 101).

17 — Rozsudky Intertanko a i. (C-308/06, EU:C:2008:312, bod 42), Air Transport Association of America a i. (EU:C:2011:864, bod 50) a Rada a Parlament/Komisia a Komisia/Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2015:4, bod 52).

18 — Rozsudky FIAMM a i./Rada a Komisia (C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 110 a 120), Air Transport Association of America a i. (EU:C:2011:864, body 53 až 55) a Rada a Parlament/Komisia a Komisia/Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (EU:C:2015:4, bod 54).

19 — Rozsudok Fediol/Komisia (70/87, EU:C:1989:254).

20 — V tomto zmysle rozsudok veľkej komory z 13. januára 2015, Rada a i./Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (EU:C:2015:4, bod 56) s odkazom na rozsudky Fediol/Komisia (EU:C:1989:254, body 19 až 23), Nakajima/Rada (EU:C:1991:186, body 29 až 32), Nemecko/Rada (C-280/93, EU:C:1994:367, bod 111) a Taliansko/Rada (C-352/96, EU:C:1998:531, bod 19).

21 — Rozsudok Rada a i./Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (EU:C:2015:4, bod 59).

22 — Rozsudok Nakajima/Rada (EU:C:1991:186, Rn. 30).

23 — Rozsudok Petrotub a Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 55).

chcel prostredníctvom určitej normy sekundárneho práva vykonať „osobitné záväzky“ [24] určitej, obsahovo súvisiacej normy antidumpingového kódexu, [25] resp. antidumpingovej dohodym. [26] Ak však normy sekundárneho práva sledujú „úplne iný cieľ“ [27] ako antidumpingové normy GATT, potom antidumpingové normy GATT nemôžu slúžiť ako kritérium preskúmania. [28]

40. Z tohto vyplývajú dva závery.

41. Na jednej strane v judikatúre Súdneho dvora nejde o to, aby sa právny akt sekundárneho práva všeobecne a bezpodmienečne preskúmal na základe pravidiel stanovených v dohodách WTO. Rozsah preskúmania Súdneho dvora skôr striktne závisí od úmyslu normotvorcu Únie vykonať právne predpisy v rámci sekundárnej normotvorby: ak nejde o takýto úmysel alebo ho nemožno dostatočne preukázať, v tom prípade právo WTO nemôže slúžiť ako kritérium preskúmania sekundárneho práva.

42. Na druhej strane na účely zistenia úmyslu normotvorcu Únie vykonať právne predpisy nie je postačujúce, ak z odôvodnení určitého právneho aktu Únie vo všeobecnosti vyplýva, že sporný právny akt má byť prijatý za zohľadnenia medzinárodných záväzkov Únie. [29] Postačujúce, ale aj nevyhnutné na účely uplatnenia judikatúry Nakajima je skôr to, aby z kontextu sporného právneho aktu Únie vyplýval špecifický úmysel vykonať právne predpisy vzhľadom na konkrétny a obsahovo presný záväzok v rámci WTO, ako aj to, ktorou normou ktorého sekundárneho právneho aktu sa má tento záväzok konkrétne vykonať.

43. Na základe toho teraz treba zistiť, či sa napadnutý rozsudok správne odvolával na judikatúru Nakajima, či správne stanovil existenciu príslušného úmyslu normotvorcu Únie vykonať spornú normu základného nariadenia a napokon, či správne odmietol jej uplatniteľnosť voči arménskej spoločnosti.

2. Úmysel normotvorcu Únie prebrať právny predpis pri prijatí základného nariadenia

44. Normotvorca Únie sa chcel pri prijatí základného nariadenia v každom prípade riadiť pravidlami antidumpingovej dohody, čo aj vyjadril v odôvodneniach [30]. Základné nariadenie tak vo svojom odôvodnení 5 v súvislosti s antidumpingovou dohodou uvádza, že „terminológia týchto… dohôd by mala byť zavedená do právnych predpisov spoločenstva v *miere, v akej je to možné*[[31]]“.

45. To však ešte neznamená, že z pohľadu normotvorcu Únie by bola zakázaná akákoľvek odchýlka od právnej úpravy dohody a že normotvorca kládol dôraz na to, aby pri určení normálnej hodnoty tovaru nevyhnutne vychádzal z normatívnych prostriedkov antidumpingovej dohody.

46. Odôvodnenie 5 totiž nemožno posudzovať izolovane a absolútne. Keďže terminológia dohody má byť už podľa znenia tohto odôvodnenia zavedená do základného nariadenia „v miere, v akej je to možné“, skôr je v ňom samom vyjadrené, že normotvorca Únie pri prijatí svojho právneho aktu zohľadnil možnosť, že úplné prevzatie dohody do práva Únie by mohlo byť v rozpore s opačnými úvahami Únie.

24 — Rozsudok Petrotub a Republica (EU:C:2003:4, bod 56).

25 — Pozri rozsudok Nakajima/Rada.

26 — Pozri rozsudok Petrotub a Republica.

27 — Rozsudok Nakajima/Rada (EU:C:1991:186, bod 40).

28 — V tejto súvislosti pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Geelhoed vo veci Franz Egenberger (C-313/04, EU:C:2005:733, bod 76), a ktoré predniesol generálny advokát Saggio vo veci Portugalsko/Rada (C-149/96, EU:C:1999:92, bod 17).

29 — Pozri v tom istom zmysle moje návrhy vo veci Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia a i. (C-398/13 P, EU:C:2015:190, bod 91).

30 — V tomto zmysle už rozsudok Petrotub a Republica (EU:C:2003:4, body 22 a 55) v súvislosti s takzvanou asymetrickou metódou pri stanovení dumpingového rozpätia.

31 — Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

47. Z odôvodnenia 5 tak nemožno vyvodiť bezpodmienečný úmysel normotvorcu základného nariadenia, aby obsah základného nariadenia bol v úplnom súlade s antidumpingovou dohodou a aby v dôsledku toho akákoľvek odchýlka od antidumpingovej dohody už nebola vedená úmyslom zákonodarcu prebrať právne predpisy.

48. Takéto chápanie významu a dosahu odôvodnenia 5 je zlučiteľné s judikatúrou Nakajima. Z rozsudku Nakajima/Rada nemožno vyvodiť, že by akákoľvek obsahová odchýlka od antidumpingovej dohody automaticky spôsobovala nezohľadnenie základného nariadenia. V tomto rozsudku totiž išlo o iné právne predpisy, konkrétne o nariadenie č. 2423/88 a antidumpingový kódex z roku 1979. Ani rozsudok Petrotub a Republica [32], predmetom ktorého už bolo základné nariadenie a antidumpingová dohoda, nepripúšťa vyvodenie takéhoto ďalekosiahleho záveru. Je pravda, že spomínaný rozsudok zdôrazňuje, že „cieľom [základného nariadenia] je najmä v *miere, v akej je to možné*[[33]] prebrať do práva Spoločenstva nové a podrobné pravidlá obsiahnuté v antidumpingovej dohode, medzi ktorými sa nachádzajú najmä pravidlá týkajúce sa výpočtu dumpingového rozpätia…“, a v nasledujúcom bode vyvodzuje záver, že „Spoločenstvo teda základné nariadenie nesporne prijalo preto, aby si splnilo medzinárodné záväzky vyplývajúce z antidumpingovej dohody“ [34]. Tento rozsudok sa však vzťahuje na osobitnú právnu úpravu týkajúcu sa stanovenia dumpingového rozpätia na základe asymetrických alebo symetrických metód, [35] ktoré v prejednávanom konaní nie sú predmetom sporu.

49. Proti existencii neobmedzeného úmyslu normotvorcu Únie prebrať právne predpisy okrem toho hovorí aj odôvodnenie 7 základného nariadenia.

50. V tomto odôvodnení normotvorca Únie v prípade krajín s iným ako trhovým hospodárstvom odporúča obozretnosť pri určovaní normálnej hodnoty, čo sa v tejto forme nenachádza v antidumpingovej dohode. Poukazuje to na skutočnosť, že normotvorca Únie vo vzťahu k uvedeným krajinám nemal v úmysle prebrať pravidlá antidumpingovej dohody a právomoc normotvorby v tejto súvislosti uskutočňoval na vlastný podnet.

51. Nie je podstatné, či antidumpingová dohoda, ako to uviedla Rada na pojednávaní, v prípade spomínaných krajín vzhľadom na určenie normálnej hodnoty skutočne obsahuje právnu medzeru, ktorú mohol normotvorca Únie podľa vlastného uváženia vyplniť z hľadiska práva WTO. [36] Rozhodujúce je skôr to, že normotvorca Únie – ako to mimochodom vyplýva aj z prípravných prác týkajúcich sa ustanovenia, ktoré odvolateľka popísala v odvolaní [37] – sa vedome rozhodol pre celkom určitý, vlastný koncept právnej úpravy pokiaľ ide o krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom a v tejto súvislosti jeho právny akt zjavne nebol vedený úmyslom prebrať právny predpis v zmysle judikatúry Nakajima.

52. Zákonnosť sporných ustanovení základného nariadenia preto z dôvodu neexistencie takéhoto úmyslu prebrať právny predpis nebolo možné preskúmať na základe antidumpingovej dohody. Napadnutý rozsudok sa v tomto rozsahu zakladá na nesprávnom právnom posúdení.

53. Druhý odvolací dôvod je teda dôvodný a napadnutý rozsudok treba už len z tohto dôvodu zrušiť.

54. V záujme úplnosti sa budem napokon stručne venovať tretiemu odvolaciemu dôvodu.

32 — Rozsudok Petrotub a Republica (EU:C:2003:4).

33 — Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

34 — Rozsudok Petrotub a Republica (EU:C:2003:4, body 55 a 56).

35 — Rozsudok Petrotub a Republica (EU:C:2003:4, bod 22).

36 — Inak v bode 50 napadnutého rozsudku.

37 — Pozri body 49 – 96 odvolania. Tvrdenia odvolateľky, najmä na pojednávaní, poukazujú na to, že normotvorca Únie chcel v tejto otázke sledovať vlastné politické uváženia nezávisle od pravidiel WTO.

C – *O treťom odvolacom dôvode*

55. Tretí odvolací dôvod je založený na porušení zásady inštitucionálnej rovnováhy. Rozhodnutie vo veci, ktoré štáty v rámci antidumpingového práva treba považovať za krajiny s iným ako trhovým hospodárstvom a ako s nimi treba zaobchádzať, patrí výlučne do právomoci normotvorcu Únie.

56. Tento odvolací dôvodu úzko súvisí s druhým odvolacím dôvodom [38], keďže ten v konečnom dôsledku namieta, že Všeobecný súd svojím rozhodnutím založeným na judikatúre Nakajima neprávom opomenul úmysel, ktorý normotvorca Únie vyjadril.

57. Ak Súdny dvor súhlasí s tu zastávaným názorom a vyhovie druhému odvolaciemu dôvodu, výhrada obsiahnutá v treťom odvolacom dôvode sa tak stane nadbytočná.

58. Ak však Súdny dvor zastáva názor, že Všeobecný súd uplatnil judikatúru Nakajima správne, v tom prípade treba o treťom odvolacom dôvode rozhodnúť. V tejto súvislosti stačí poukázať na to, že uplatnenie judikatúry Nakajima, pokiaľ táto vedie k zisteniu nezákonnosti sekundárneho právneho aktu, zohľadňuje práve úmysel, ktorý normotvorca Únie vyjadril. Nemožno teda tvrdiť, že by si súdy Únie prostredníctvom tejto judikatúry privlastňovali legislatívne právomoci, ktoré im neprináležia.

D – *Zhrnutie*

59. Keďže druhý odvolací dôvod je dôvodný, treba odvolaniu vyhovieť a napadnutý rozsudok zrušiť.

60. Ak Súdny dvor rozsudok Všeobecného súdu zruší, môže vo veci vydať konečný rozsudok sám, ak to stav veci dovoľuje (článok 61 ods. 1 druhá veta prvá alternatíva Štatútu Súdneho dvora).

61. Zastávam názor, že v prejednávanej veci je možné v spore čiastočne rozhodnúť. Ako bolo uvedené vyššie, Všeobecný súd sa mýlil, keď na základe prvého žalobného dôvodu spoločnosti Rusal Armenal usúdil, že ide o porušenie antidumpingovej dohody. Tento žalobný dôvod treba zamietnuť ako nedôvodný.

62. Pokiaľ ide o ostatné žalobné dôvody, ktoré Všeobecný súd ešte neposúdil, stav veci ešte nedovoľuje, aby Súdny dvor vydal konečný rozsudok. V tomto rozsahu treba preto vrátiť vec Všeobecnému súdu (článok 61 ods. 1 druhá veta, prvá alternatíva Štatútu Súdneho dvora).

VI – Trovy konania

63. Ak je odvolanie odôvodnené a Súdny dvor vec – ako to vo veci samej navrhujem – vráti Všeobecnému súdu, o trovách konania sa rozhodne v konaní vo veci samej (výklad *a contrario* článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku).

VII – Návrh

64. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 5. novembra 2013, Rusal Armenal/Rada (T-512/09, EU:T:2013:571), sa zrušuje.

2. Prvý žalobný dôvod žaloby o neplatnosť podanej spoločnosťou Rusal Armenal ZAO sa zamieta.

38 — Uznesenie Komisia/Rusal Armenal (C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, bod 35).

3. V zostávajúcej časti sa vec vracia Všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

4. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania sa rozhodne neskôr.